

(μικρόν κακὸν ὁ διὰ λόγων ἀστεϊσμός, δὲν ἐπιτρέπεται ὁμως ὁ διὰ τῶν χειρῶν) Αἴγιν. || Ἄσμ.

Μὰ τὴν ἄρα, μὰ τὴν σάρα | καὶ μὰ τὴν ἀγὰ κνησάρα
καὶ μὰ τ' ἄγιο λαδικό, | τὴν ἀλήθεια θὰ σοῦ πῶ

(ὄρκος ἐπὶ τὸ ἀστεϊότερον λεγόμενος ὑπὸ τοῦ ἀποφεύγοντος νὰ ὁμώσει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων. Ὁμοίος ὄρκος μὰ τὸ θερεῖο ἀντὶ μὰ τὸ Θεό! Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,322) Κρήτ. || Ποίημ.

. . . Γονάτισε ἐμπροστί μου

καὶ ζήτησε συχώρεσι γὰ τὰ λαγωνικά μου.

. . . — Καλύτερα τὸ βρόχο

παρὰ τὰ γόνατα 'ς τὴ γῆ. Ἄρα κατάρα τὸ 'χω,

θ' ἄφιναν λάκκωμα βαθὺ καὶ θά 'ταν μέγα κρῖμα

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,352. Συνών. ἀνάρα, κατάρα.

ἀραβίδα ἢ, Ἀθῆν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ λογίου ἀραβίς θηλ. τοῦ ὄν. Ἄραψ. Ἰδ. Μ. Ἐγκυκλ. ἐν λ. ἀραβίς.

Εἶδος βραχυκάννου στρατιωτικοῦ ὅπλου εὐχρήστου εἰς τοὺς ἱππεῖς.

Ἀραβικὸς ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβ- θέμ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἄραψ.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἀραβίαν ἢ τὸν Ἀραβὰ ἢ ὁ ἐξ Ἀραβίας προερχόμενος λόγ. σύνηθ.: Ἀραβικὴ γλῶσσα. Ἀραβικά ἄλογα σύνηθ. || Ποίημ.

Κούφια 'ς τ' Ἀτζέμικα χαλὰ φεύγ' ἢ φαρδεῖά του φτέρνα,
γιατ' ἤρθε ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ καὶ τρέχει νὰ ραντίσῃ
μ' Ἀραβικά μυρωδικὰ τὴ σομακιά τὴ στέρνα

ΟΜπεκὲς ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 260. Συνών. Ἀρά-
πικος.

ἀραβοκέχρι τό, ἀμάρτ. ῥαβονκέχρι Α.Ρουμελ.

Ἐκ τοῦ ἀραβο- θέμ. τοῦ ὄν. Ἄραψ καὶ τοῦ οὐς.
κεχρί.

Ὁ ἀραβόσιτος. Συνών. ἀραποσίτι.

Ἀραβος ὁ, Θράκ. (Σηλυβρ. Σκοπ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβ- θέμ. τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἄραψ.

1) Ἀραψ Θράκ. (Σκοπ.): Βασιλοκόρ' γεῖναι, βασιλ' σσα
θὰ εἴν', ἄδρα Ἀραβο θὰ πάρ' (ἐκ παραμυθ.) β) Μεταφ.
κακός, σκληρός: Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρὴ Ἀραβὴ, μωρὴ κακὴ γυναῖκα,
δὲν εἶν' κριτήριον νὰ κριθῇς, τὸ δίκαιο σου νὰ κρίνῃς;

Ἀργυρᾶδ. Συνών. Τοῦρκος. 2) Χριστιανὸς ὀρθό-
δοξος ἔχων μητρικὴν γλῶσσαν τὴν Ἀραβικὴν, ἀραβόφωνος
Θράκ. (Σηλυβρ.)

Πβ. Ἀράπης.

ἀραγε μόρ. ἐρωτηματ. σύνηθ. ἀρας Θήρ. Μεγίστ. κ.ά.
ἀραι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Σάμ. κ.ά. ἀραγες Ἀνδρ. Κρήτ.
Νάξ. Νίσυρ. κ.ά. ἀρας Κύπρ. Κῶς Πάρ. Ρόδ. Σύμ. Σῦρ.
κ.ά. ἀραγίς Λέσβ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἀράγε ἐκφερόμενον ὡς μία λέξις τοῦ προσχη-
ματισμοῦ γὰ ἀπολέσαντος τὴν αὐτοτέλειαν.

Τιθέμενον ἐν προτ. ἐρωτηματικῇ φανερῶναι μέριμναν
ἢ ἀνυπομονησίαν τοῦ ἐρωτῶντος ἀνευ προϋποθέσεως τοῦ
εἰδούς τῆς ἀπαντήσεως, ἀν δηλ. θὰ εἶναι αὕτη καταφα-
τικὴ ἢ ἀποφατικὴ ἐνθ' ἂν.: Ἀραγε ἤρθε; Ἀραγε εἶν' ἐκεῖ;
Εἶν' ἀραγε καλὰ γὰ ἄρρωστος; Εἶν' ἀραγε αὐτὸς ποῦ τό 'κανε;
Τί κάνει ἀραγε; Ποῦ νὰ πῆγῃς ἀραγε; Ποῦ νὰ βρεῖσθαι ἀραγε;
Εἶν' ἀραγε ἀδιάθετος; σύνηθ. Ἀρας, Θέ μου, δὲν τὸ κατά-
λαβε; Θήρ. Ἀραγες τὸνε χρουστᾷ ἢ δὲν τὸνε χρουστᾷ; Νίσυρ.
Καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντων. μου: Ἀραγέ μου ποῦ νὰ
εἶναι; Πελοπν. (Λακων.) Ἀραές μου νὰ κάμῃ ὅ,τι τοῦ 'πα;

Σύμ. Ἀραές μου ἀπονκάτω ἀπὸ τὸ καυκὶν τοῦ οὐρανοῦ ἔδει
κι ἄλλον ἀντρειωμένον ἐξὸν ἀπὸ μένα; (ἐκ παραμυθ.) Σύμ.
|| Ἄσμ.

Ἀραγες, χαϊδεμένο μου, τοὶ μέρες ποῦ σοῦ λείπω

ἀραγες χόρτασες ψωμί, ἐχόρτασες τὸν ὕπνο;

Κρήτ.

Ἀραγίς τὰ ματάκια μου θινὰ οἱ ξαναδοῦνι;

Λέσβ.

ἀραγκιῶ τό, Πελοπν. (Λακων.) Χίος (Καρδάμ.) ἀρα-
γιῶ Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀραγιῶ ἢ, Κύθηρ.

Ἐκ τῆς Ἰταλ. ἐπιρρηματ. φρ. *a ragione* ἢ διαλεκτ.
a ragione = ὀρθῶς, πρεπόντως, κατὰ τάξιν. Τὸ θηλ. ἀρα-
γιῶ κατὰ τὰ συνών. δικαιοσύνη, τάξι.

1) Τὸ ὀρθόν, τὸ πρέπον, τὸ ἀρμόζον ἐνθ' ἂν.: Εἶναι
ἀραγκιῶ νὰ κάμῃς τὸ καὶ τὸ Καρδάμ. Ἀραγιῶ εἶναι νὰ φιλοῦν
οἱ νέοι τῷ γερόδῳ τὸ χέρι Θήρ. Ἡ ἀραγιῶ εἶναι ἅμα ὁ ἕνας
δουλεύῃ ὁ ἄλλος νὰ δόνε βοήθῃ Κύθηρ. || Φρ. Εἶναι τ' ἀρα-
γιῶ (πρέπει) Μάν. 2) Κοινωνικὴ τάξις, θέσις Πελοπν.
(Λακων.): Εἶναι τ' ἀραγιῶ μου. 3) Σειρὰ Πελοπν. (Λα-
κων.): Δὲν εἶναι τ' ἀραγιῶ ζου νὰ μοιρολογήσῃς (ζου = σου).

ἀραγκιῶνα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀραγιῶνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *a ragione*. Ἰδ. ἀραγκιῶ.

Καθὼς ἀρμόζει, καθὼς πρέπει: Ἀραγιῶνα κάνω 'ὡ τοοῖ
δουλειές μου. || Παροιμ. φρ. Ἀραγιῶνα βόλαζε καὶ ψάρι
μῆνε πιάνῃς (βόλαζε = ρίπτε τὰ δίχτυα).

ἀραγκιωνάδα ἢ, ἀμάρτ. ἀραγιωνάδα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀραγιῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

Ἡ δικαιοσύνη, τὸ δίκαιον: Αὕτῃ εἶναι ἡ ἀραγιωνάδα
κι ἄς λέγῃς.

ἀραγκιωνᾶδος ἐπίθ. Χίος ἀραγιωνᾶδος Κύθηρ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἐπίθ. *ragionato*.

1) Ἀρμόζων, πρέπων, ὀρθὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Εὐτὸς
εἶναι ἀραγιωνᾶδος ἄνθρωπος, κάνει ὅλον ἀραγιωνᾶδα πράματα,
δὲν εἶναι ψεύτης καὶ δαδέσης. Δουλειές ἀραγιωνᾶδες. 2) Εὐ-
θύς, δίκαιος ἐνθ' ἂν.: Ἀνθρώπος ἀραγιωνᾶδος Κύθηρ.
Ἀπύρανθ. Ἀραγιωνᾶδα 'νναῖκα αὐτόθ.

ἄραγμα τό, κοιν. ἄραμα πολλαχ. ἄραμ-μα Σίφν.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἄραγμα = κρότος, πάταγος.

1) Προσόρμισις καὶ ἀγκυροβολία πλοίου κοιν.: Τόπος
γ' ἄραγμα. Ἀπάνω 'ς τ' ἄραγμα τοῦ βαπωριοῦ (κατὰ τὴν
προσόρμισιν τοῦ πλοίου). 'Σ τ' ἄραγμα τοῦ βαπωριοῦ δὲν
ἦταν κάμμια βάρκα 'ς τὸ λιμάνι. Συνών. ἀράξιμο 2,
φουντάρισμα. 2) Ὁρμος ἐνθα προσορμίζεται καὶ
ἀγκυροβολεῖ πλοῖον Κρήτ. Συνών. ἀραξοβόλι.

ἀράδα ἢ, κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Τραπ.) ἀράα Κάπρ. Κύπρ. Χίος κ.ά. ἀρά Ρόδ. (καὶ
ἀράδα) Χάλκ. ἀργάδα Πελοπν. (Λακων.) ῥάδα Καππ.
(Φάρας.) ἀράδου Passow Carm. popular. 363.

Ὁ Κορ. Ἀτ. 1,156 τὸ σχετίζει πρὸς τὸ Σλαβ. *rad*,
ὁ GMeyer Neugr. Stud. 4,13 πρὸς τὰ Λατίν. *radius*,
radiare, ὁ HPernot ἐν Vollm. Roman. Jahresber.
5,1 (1903) 358-373 τὸ παράγει ἐκ τοῦ Βενετ. *arada*, πβ.
καὶ AHeisenberg ἐν Byzant. Zeitschr. 12,655, ὁ ΝΔεκα-
βάλλ. ἐν Πρακτικοῖς τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἑταιρείας ἐν
Ἀθηνᾶ 29 (1917) 307 ἐκ τοῦ *ὄρας παρὰ τὸ ρ. εἶρω,
τέλος δὲ ὁ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 30 (1919) Λεξικογρ. Ἀρχ.
3 κέξ. ἐκ τοῦ οὐράδιον ὑποκορ. τοῦ οὐρά, ὅθεν οὐ-
ράδα - ῥάδα καὶ κατόπιν ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

Τὸ ἀράδ ἐκ τοῦ ἀράα διὰ συγχωνεύσεως τῶν δύο α. Τὸ ἀράδου ὡς ἐπίρρ. κατ' ἀναλογ. τῶν εἰς -ου ἐπίρρ. ὡς καὶ ψηλά - ταψηλόου κττ.

Α) Οὐσ. **1)** Σειρά, στοῖχος προσώπων ἢ πραγμάτων ἐπαλλήλως κατὰ γραμμὴν τασσομένων κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.): *Μιὰ ἀράδα δέντρα - πιάντα - σπία - ψωμά κττ. Βάζω τὰ πράματα μετὰ τὴν ἀράδα. Βάζω 'ς τὴν ἀράδα. Βγάζω ἀπὸ τὴν ἀράδα. Μπαίνω 'ς τὴν ἀράδα. Βγαίνω ἀπὸ τὴν ἀράδα κοιν. Μιὰ ἀράα μαρούλια Χίος Βάλλω 'ς σὴν ἀράδαν Κερασ. Τραπ. Στέκω 'ς σὴν ἀράδαν Κερασ. Τραπ. Μπαίνω 'ς τὴν ἀράδα Σάμ. || Φρ. Παίρνω τὰ σπία 'ς τὴν ἀράδα (ἐπισκέπτομαι αὐτὰ τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου) κοιν. Μπαίνω 'ς τὴν ἀράδα τῶν γραμματισμένων - τῶν πλουσίων κττ. (ἐγκαταριθμῶ τὸν ἑαυτὸν μου παρ' ἀξίαν εἰς τοὺς γραμματισμένους κτλ.) Ἀνθρώπος τῆς ἀράδας (τυχαῖος, οὐχὶ σπουδαῖος). Ροῦχα τῆς ἀράδας (τυχαῖα, εὐτελῆ). Φαεὶ τῆς ἀράδας (ὄχι μετὰ ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας παρασκευασμένον καὶ πολυτελές, ἀλλὰ συνηθισμένον) πολλαχ. Βγάζω ἀπὸ τὴν ἀράδα (ἐξαφανίζω) Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Ἀλάτι τ'ς ἀράδας (τὸ σύνηθες ἄλας ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀνωτέρας ποιότητος τὸ λεγόμενον ἀφράλατο καὶ ἀφρίνα) Στερελλ. (Μεσολόγγ.) κ.ά. Συνών. ἀραδαριά 1, ἀράδι 1, ἀραδία 1, ἀραδίτσα 1. **β)** Κοινωνική τάξις προσώπου κοιν.: *Εἶναι σὲ καλὴ ἀράδα. Αὐτὰ ποὺ κάνεις δὲν εἶναι τῆς ἀράδας σου (δὲν σοὺ ἀρμόζουν). Κάνει παρὰ μετ' ἀνθρώπους τῆς ἀράδας του κοιν. Ἡ μάνα τῆς τοῦ εἶπε, σὲ τί ἀράδα εἶμασ' ἐμεῖς, μάτια μου, καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ὁ βασιλεὺς τὴ θυγατέρα του!* (ἐκ παραμυθ.) Σῦρ. Συνών. σειρά. **γ)** Κατάστασις πολλαχ.: *Τὸν ἔρξ' ἔσ' ἄλλ' ἀράδα ἀπ' τοῦ ξύλου Μακεδ. (Βλάστ.) || Φρ. Εἶναι σ' ἄλλη ἀράδα (ἐπὶ ἐγγύου γυναικὸς) Ἡπ. (Ἰωάνν.) Πελοπν. (Δημητσάν.)* **2)** Σειρὰ γραμμάτων τυπογραφικῆς σελίδος ἢ βιβλίου ἢ χειρογράφου κττ., στίχος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Διάβασα - ἔγραψα - ἔμαθα εἴκοσι ἀράδες. Ἐνα γράμμα με δέκα ἀράδες. Γέμισα δυὸ ἀράδες κοιν. Βάζω τοῖς ἀράδες ἀπ' τὸ σφιχτήρα 'ς τὸ σελιδοθήτη (ἐν τυπογραφείῳ) Ἀθῆν. Ὁ σφιχτήρας χωρεῖ τόσες ἀράδες αὐτόθι. Δύο ἀραδῶν μάθημα 'κ' ἐπόρεσες νὰ μαθάνῃς ἀπὸ (δύο ἀράδες μάθημα δὲν ἠμπόρεσες κτλ.) Κερασ. || Φρ. Ἐμαθε δυὸ ἀράδες γράμματα (ἔχει ὀλίγην μόρφωσιν) σύνηθ. Ἀγόμεον ἀράδες προῶμα (ἐπὶ ἐλαχίστης ποσότητος) Ἀθῆν. **3)** Γραμμὴ, ράβδωσις χρωματιστὴ ἐπὶ χάρτου, ὑφάσματος κττ. σύνηθ.: *Μιὰ κόλλη χαρτὶ με ἀράδες - χωρὶς ἀράδες πολλαχ. Ἀράδα τοῦ παπλώματος (ἢ χάριν στολισμοῦ διὰ ραφῆς σχηματιζομένη γραμμὴ, ἢ ὁποία περιθέει τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ ἐφαπλώματος εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπὸ τοῦ ἄκρου) Ἀθῆν. Ἀράδα τουκιστὴ (ἢ χάριν στολισμοῦ διὰ ραφῆς κανονικῶς σχηματιζομένη τεθλασμένη γραμμὴ ἐπὶ ἐφαπλώματος) αὐτόθι. **β)** Ὁρυγμα ἐπ' εὐθείας γραμμῆς πρὸς ἐμφύτευσιν ἀμπέλων κττ. Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.: *Βγάνω ἀράδες (ὀρύσσω, σκάπτω κτλ.) Οἶν. κ.ά. **4)** Ὁχετὸς ὕδατος εἰς τοὺς κήπους Νάξ. (Ἐγκαρ.) **5)** Στρώμα ἐπικείμενον ἐπὶ ἐτέρου, συνηθὼς ἐπὶ ὠρισμένων φαγητῶν σύνηθ.: *Γιὰ νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ φαεὶ βάσεις μιὰ ἀράδα κρέας καὶ μιὰ ἀράδα χόρτα. Γιὰ τὴν πίττα βάσεις μιὰ ἀράδα φύλλο καὶ μιὰ ἀράδα γέμισι. Συνών. σειρά, στρώσι. **6)** Σειρὰ ἐν τῇ χρονικῇ ἀκολουθίᾳ κοιν. καὶ Καππ. (Φάρας.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.): *Εἶναι ἡ δική μου ἀράδα νὰ κάμω (τοῦτο ἢ ἐκεῖνο) - νὰ πάω - νὰ πῶ - νὰ τραγουδήσω - νὰ χορέψω κττ. Μοῦ 'ρθ' ἡ ἀράδα μου νὰ πάω. Ἦταν ἡ ἀράδα σου νὰ πῇς κ' εὖν δυὸ λόγια. Ἡρθ' ἡ ἀράδα τῆς ν' ἀλέση. Παίρνουν μετὰ τὴν ἀράδα τὸ νερό. Ἡ ἀράδα τοῦ νεροῦ (τὸ δικαίωμα τῆς ὑδρεύσεως εἰς ὦραν ὠρισμένην) κοιν. Ἀράδα μου ἦρτεν Οἶν. Τ' ἐμόν******

ἡ ἀράδα ἐν Κερασ. *Μὲ δὴ 'ράδα Φάρας. || Φρ. Δίνω - ἔχω - κρατῶ - παίρνω - πιάνω ἀράδα (σειρὰν προτεραιότητος) κοιν. Ἐκλείσσε τὴν ἀράδα του (ἀπέθανε) σύνηθ. Κλείνω τὴν ἀράδα μου (ἐκτελῶ τι ἐν τῇ σειρᾷ μου) Πελοπν. (Φεν.) Τρώγου μὲ τ'ν ἀράδα (ἄνευ διακοπῆς, συνεχῶς) Μακεδ. (Καταφύγ.) *Βγάζουν τ'ν ἀράδα μ' (φέρω εἰς πέρας τὴν ἢν ἀνέλαβον ἐργασίαν) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πέρασιν ἡ ἀράδα τ' (διήλθε τὸ ἀνήκον αὐτῷ μέρος τῆς ζωῆς) Μακεδ. (Βλάστ.) || Παροιμ. Θεὰ 'ρθῃ κ' ἐμᾶς ἡ ἀράδα μας (θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἰσχυροὶ καὶ θὰ ἀνταποδώσωμεν τὰ ἴσα εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι τῶρα μᾶς ἀδικοῦν) σύνηθ.**

Ἄν εἶσαι καὶ παππᾶς, | μετὰ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς (ἕκαστος ὀφείλει ν' ἀναμένη τὴν σειρὰν τοῦ μὴ ἀξίων νὰ προτιμηθῇ, ὅσάκις πρόκειται νὰ γίνῃ ὑπὸ πολλῶν χρῆσις κοινῶν τινος πράγματος ἢ διανομῆς τις εἰς πολλοὺς ἴσα ἔχοντας ἐπὶ τοῦ διανεμομένου δικαιώματα) κοιν. *Ἀράδα δίνε κ' ἐπαιρνε* (πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρεσκείων τήρει τὴν τάξιν τῆς προτεραιότητος εἴτε διανεμῶν εἴτε λαμβάνων) Ἰόνιοι Νῆσ. *Μετὰ τὴν ἀράδα ἔρχεται τὸ καυκί* (καθὼς εἰς τὰ συμπόσια περιάγεται κατὰ σειρὰν τὸ ποτήριον εἰς ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας, οὕτω καὶ εἰς τὸν κόσμον τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ διαδέχονται ἀλλήλα) Ἡπ. Συνών. ἀραδία 2, ἀραδίτσα 2, ἀραδοῦλλα. **7)** Καιρὸς, περίστασις πολλαχ.: *Δὲν εἶν' τῶρα ἀράδα γ' ἀστεῖα Ἀθῆν. Ἐρθε ἀράδα ποῦ ἔβγαλα εἴκοσι ὀκάδες μέλι Κύθν. Τῶρῃ εἶνι ἀράδα νὰ μοιραστοῦμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.)*

Β) Ἐπιρρηματ. **1)** Κατὰ σειρὰν κοιν.: *Παίρνω ἀράδα τὰ σπία (ἐπισκέπτομαι τὰς οἰκίας τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης). Πάνε ἀράδα (ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου). Βάζω ἀράδα τὰ καθίσματα - τὰ παιδιὰ κττ. (τοποθετῶ κατὰ γραμμὴν). Ὅλοι ἀράδα ἀρρωστήσανε ἀπὸ γρίππης. Ζητιανεύει ἀράδα (περιέρχεται κατὰ σειρὰν τὰς οἰκίας καὶ ἐπαίτεῖ) κοιν. Οἱ κωπέλλες πάν ἀράδ' ἀράδα Κρήτ. Ἀράδ' ἀράδα πάνι τὰ πρόατα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀράδ' ἀράδα ἔδα τοῖς λίρες (κατὰ σειρὰν τοποθετημένους εἶδα τοῖς λ.) Σέριφ. Ἀράα 'ράα ἦταν τὰ μαρούλια Χίος || Φρ. Τοὺς παίρνω ἢ τὰ παίρνω ἀράδα (δὲν κάμνω οὐδεμίαν διάκρισιν αὐτῶν, κρίνω ὅλους ἢ ὅλα ἐξ ἴσου) πολλαχ. || Ἄσμ.*

Ἐξήντα καράβια ἀρμένιζαν τὰ 'ξήντ' ἀράδ' ἀράδα Πελοπν. (Κυνουρ.)

Καράβια, ἐλάτ' ἐδῶ 'ς τὴ γῆ, κάτεργα ἐλάτ' ἀράδου Passow ἐνθ' ἄν.

Τρία ἄστρα 'ναι 'ς τὸν οὐρανὸν καὶ πᾶν ἄρᾶν ἀράδα, τὰ δὲ γὰρ εἶν' ἡ νύφ-φη καὶ ὁ γαμπρὸς καὶ τ' ἄλλον ἢ κουμπάρα Ρόδ. Συνών. ἀραδαριά 2, ἀράδι 1 β, ἀραδιστά, ἀραδικά, ἀραδικῶς, ἀραδωτά. **β)** Κατ' εὐθείαν γραμμὴν χωρὶς παρέκκλισιν πολλαχ.: *Πηγαίνω - τρανῶ ἀράδα. **2)** Αὐτοστιγμεί, ἀμέσως (ἢ χρονικὴ συντομία ἐννοεῖται εὐκόλως ἐκ τῆς τοπικῆς) πολλαχ.: Ἐρχομαι - πηγαίνω ἀράδα. || Ἄσμ.*

Ἡ Ἐσθῆρ μετὰ φρονημάδα | καὶ μεγάλη νοστιμάδα ἀποκρίθηκεν ἀράδα

Ἡπ. (Ἰωάνν.) Συνών. ἀραδίς. **3)** Ἡδὴ Κέρκ.: *Ἐρχετ' ἀράδα. **β)** Μόλις Κέρκ.: Ἀράδα ξεκινάει. **4)** Συνεχῶς (ἢ σημ. ἐκ τῆς κατ' ἐπανάληψιν γινομένης πράξεως) κοιν. Βαρῶ - κλαίω - τρώγω ἀράδα. Τὰ ψώνια ἔρχονται ἀράδα 'ς τὸ σπῖτι τον. Βρέχει ἀράδα κοιν. Ὁ τρύγος γίνεται ἀράδα (ἦτοι τρυγῶνται ὅλαι αἱ σταφυλαὶ κατὰ συνέχειαν καὶ ὄχι κατ' ἐπιλογὴν, διότι ὅλαι εἶναι ὥριμοι) Ζάκ. Κάν' προνομφκὲς ἀράδα (προσεύχεται συνεχῶς) Αἰτωλ.: Ἄσμ.*

Τρία τουφέκια τὸν βαροῦν, τὰ τρία ἀράδ' ἀράδα,
τὸ 'να τὸν κρούει 'ς τὰ πλευρὰ κι τ' ἄλλον 'ς τοῦ κιφάλι
(τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου) Μακεδ. (Δεσπότης.)

Τὰ τρία ἀράδα ἔκλαιγαν, πικρὰ μοιρολογοῦσαν
CFauriel Chants popul. 126. Συνών. ἀραδικὸ (ἰδ.
ἀραδικὸς 3).

ἀραδάκι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀράδα.

Χρωματιστὴ λωρὶς ὑφάσματος.

ἀραδαριὰ ἡ, Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. ('Αρκαδ. Λακων.)
Σίφν. κ.ά. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 11 ΣΠασαγιάνν.
'Αντίλ. 32 ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,227 ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ.
Η'Αποστολίδ. 82 ἀραδαρία Ζάκ. ἀραδαρία Κύθηρ.
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀραδαρίς.

1) Σειρὰ ἐνθ' ἄν.: 'Αραδαριὰ καρρότσες - ἀνθρώποι
Λακων. 'Αραδαριὰ κουρούπια Σίφν. Ἐσκάψαμε μία ἀραδαρία
κλήματα Κύθηρ. Μὲ ἀραδαριὰ φρικτὲς βλαστήμιες ΚΠασα-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ποίημα.

Καὶ πὰν 'ς τοὺς κάμπους, 'ς τὰ σπαρτά, σὰν τὸ μερμηκολοί,
ὅταν στρατεύῃ ἀπ' τοῖς φωλιγῆς κι ἀραδαριῆς ἀπλώνῃ
ΣΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
'Αραδαριὰ Εὐβ. ('Ορ.) 'Αραδαριῆς Ζάκ. 'Αραδαριῆς Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Α 1. 2) Ἐπιρ-
ρηματ., κατὰ σειρὰν ἐνθ' ἄν.: 'Αραδαριὰ σκυμμένες οἱ νύφες
Κέρκ. || Φρ. Παίρνω ἀραδαριὰ (ἐπισκέπτομαι κατὰ σειρὰν
τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου) Λακων. || Ποίημα.

'Αραδαριὰ θὰ βρῆς ἐκεῖ τὸν κάμπο νὰ γιομίζουν
χιλιάδες βασιλόπουλλα, χιλιάδες παλληκάρια
ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν.

Καὶ κλήματα ἀφροστάφυλα | τοῖς κραββατῆς ἡσκιώνουν,
καὶ κυπαρίσσια ἀραδαριὰ | παλεύοντας μὲ τὸ βορῆ
ἀνίκητα ψηλώνουν

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀράδα Β 1.

ἀραδαρίς ὁ, Ἡπ. ἀραδαρίς Ἡπ. (Ζαγόρ.) 'ραδαρίς
Κύπρ. 'λαδαρίς Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρίς. Ἐν τῷ τύπ. 'λαδαρίς τὸ ρ ἐτράπη εἰς λ κατ' ἄνομ.
πρὸς τὸ ἐπόμενον ρ.

1) Ὁ διανέμων κατὰ σειρὰν ὕδωρ, ὕδρονόμος Ἡπ.
(Ζαγόρ. κ.ά.) Συνών. νεροκράτης, νερολόγος. 2)
'Ο τελευταῖος ἐν τῇ σειρᾷ τῶν θεωριστῶν Κύπρ.: Ἄσμ.

Καὶ τοῦ 'ραδαρι πρέπει τον μὲ ὄρνιθα κουντούρα,
νὰ σηκωστῇ 'πὸν τὸ πωρὸν νὰ βρῇ τὴν πασπατούραν
(σκωπτικόν).

ἀραδατῆς ὁ, Ἀθῆν. κ.ά. Θηλ. ἀραδατσοῦ Ἀθῆν.
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀράδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τῆς.

'Εργάτης τυπογραφείου τοποθετῶν στοιχεῖα εἰς τὴν
ἀράδα, στοιχειοθέτης.

ἀραδεύω Ἡπ.

'Εκ τοῦ Τουρκ. *aramak*.

Ζητῶ νὰ προσεγγίσω τινά: Ἄσμ.

Μὲ γλέπ' ἡ ρόκκα κ' ἔρχεται, τ' ἀδράχτι κι ἀραδεύει
καὶ τὸ σφοντυλοκύλιτρο νὰ κάτσω δὲ μ' ἀφίνει.

Πβ. ἀραδίζω 1, ἀραεύω.

ἀράδι τό, Κάλυμν. Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρβουρ.
Μεσσ.) κ.ά. ἀράδ' Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών. Παρνασσ.
κ.ά.) 'ράδι Θράκ. (Βιζ.) Πελοπν. (Πύλ.) Ρόδ. κ.ά. 'ράι
Νίσυρ. 'ράδ' Σάμ.

'Εκ τοῦ οὐσ. ἀράδα.

1) Σειρὰ προσώπων ἢ πραγμάτων κατὰ γραμμὴν τιθε-
μένων, ἀράδα Κάλυμν. Σάμ. κ.ά.: Ἐξ' ἕνα 'ράδ' δόντια
σὰ μαργαρίτάρια Σάμ. || Παροιμ. Ἄν εἶσαι καὶ παππᾶς,
εἶσαι μὲ τ' ἀράδι σου (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀράδα 6) Κάλυμν.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Α 1. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ
σειράν, κατὰ γραμμὴν Θράκ. (Βιζ.) Νίσυρ. Ρόδ. κ.ά.:
'Ἄσμ.

Τρία κρεββάτια ἤμασταν τὰ τρία 'ράδι 'ράδι,
'ς τὸ 'να κοιμᾶτ' ἡ μάνα μου καὶ 'ς τ' ἄλλο ἡ ἀδερφή μου
καὶ 'ς τ' ἄλλο τὸ μικρότερο κοιμοῦμ' ἐγὼ μονάχος

Βιζ.

Ἐχεις στόμα ζαχαῤῃτο | καὶ ροδόσταμο γεμᾶτο,
ἔχεις δόντια 'ράδι 'ράδι | σὰν κουνιὰ μαργαριτάρια

Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Β 1. 2) Ἡ περίοδος τῆς
συγκομιδῆς τοῦ γάλακτος ἀναλόγως τῆς παραγομένης
ποσότητος, ὅσον μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου τελειώνει ἕνα ἀράδι
καὶ ἔπειτα ἀρχίζει ἄλλο Στερελλ. (Καλοσκοπ. Κλών.
Παρνασσ. κ.ά.) 3) Δίοδος, ὁδὸς Πελοπν. ('Αρκαδ. Βούρ-
βουρ. Πύλ.): Ἐμεῖς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἐστήθη ὁ κόσμος
ἀποδῶ ἔχουμε τ' ἀράδι γιὰ τ' ἀμπέλι μας Ἀρκαδ. Ἀποδῶ ἔχει
τ' ἀράδι τον Βούρβουρ. || Ἄσμ.

Νὰ 'ξερὰ ποῦ 'ν' τὸ 'ράδι σου καὶ ποῦ 'ν' ἡ δεμοσιά σου!
(ἀποποῦ περνᾶς τακτικὰ ἢ συνηθίζεις νὰ περνᾶς;) Πύλ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραδιάσι 1. 4) Ὀπὴ τῆς κυψέλης
χρησιμεύουσα ὡς δίοδος τῶν μελισσῶν Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀραδιά ἡ, Θράκ. (Αἰν.) Κωνπλ. κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.
ἀραδιά Κεφαλλ. ἀαδιά Σαμοθρ. 'ραδιά Ἡπ. (Δρόβιαν.)
'Εκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,228.
'Η λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Σειρὰ προσώπων ἢ πραγμάτων κατὰ γραμμὴν τιθε-
μένων ἐνθ' ἄν.: Φύτεψε μὴν ἀραδιά κρομμύδια Λεξ. Δημητρ.
'Η σημ. καὶ παρὰ Σομ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Σκίαθ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Α 1. 2) Σειρὰ ἐν τῇ χρονικῇ
ἀκολουθίᾳ Θράκ. (Αἰν.) Σαμοθρ. κ.ά.: Ἡρτ' ἡ ἀραδιά τ'
Αἰν. Δὲν ἦντι ἀκόμα ῥ-ααδιά σ' (δὲν ἦλθεν κτλ.) Σαμοθρ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράδα Α 6.

ἀραδιαζυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ρ. ἀραδιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-υνέσκω.

1) Τοποθετῶ κατὰ σειράν: Ἀραδιαζυνέσκει τοῖς καρέκλες
ὄξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Ἀραδιαζυνέσκει τὰ δεμάτια καὶ δὲ δὰ
κάνει σωρό. 2) Λέγω ἐπαλλήλως: Ἀραδιαζυνέσκει βλακείες.

Πβ. ἀραδιάζω.

ἀραδιάζω κοιν. ἀραδιάζον βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ.
(Κύμ.) Τσακων. ἀραδιάζω Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀρα-
διάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀραδικιάζω Κύπρ. ἀραδιάζω
Πελοπν. (Λακων.) 'ραδιάζω Κῶς Ρόδ. 'ρατζάτζω Ἀστυπ.
'Εκ τοῦ οὐσ. ἀράδα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. ἀράδα).

Α) Κυριολ. 1) Τάττω, τοποθετῶ κατὰ σειράν πρό-
σωπα ἢ πράγματα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Κερασ.): Ὁ δάσκα-
λος ἀραδιάζει τὰ παιδιὰ. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀραδιάζει τοὺς στρα-
τιῶτες. Ἀραδιάζω πέτρες - καρέκλες κτλ. (συνών. φρ. βάζω
'ς τὴν ἀράδα). Ἀραδιάσεται νὰ διαλέξω ὅποιο θέλω. Ἀρα-
διάζονται γῦρο 'ς τὴ φωτιά. Ἀραδιαστῆτε γιὰ νὰ χορέψουμε
κοιν. Ἀραδιασμένες καρέκλες. Βαρέλλια ἀραδιασμένα. Ἀρα-
διάζονται ἐβδομήντα καμάκια (πλοιάρια μετὰ καμακιστῶν)
Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Ἀραδιάστηνα τὰ πρόβατα (ἀρα-
διάστηκαν) Πελοπν. (Λακων.) Ῥατζάτζουνται οὐλτες 'ς τὸ
γῦρο (οὐλτες = ὄλες) Ἀστυπ. Τέσσερεις λαοὶ περνοῦν ἀρα-
δικασμένοι (λαοὶ = λαγοὶ) Κύπρ. || Φρ. Ὁ δάσκαλος τοῦ ἀρα-
διάζει μηδενικά (τὸν βαθμολογεῖ πάντοτε μὲ τὸ μηδέν).

